

PROLOOG

De Kwellingen van Keizer Constant (Deel 2)

De keizerlijke dynastie

Hoewel de Gezegende Driehonderd genoten van hun haast goddelijke macht en recent een Rimonisch legioen hadden vernietigd, waren ze in verwarring na de dood van hun charismatische spirituele gids Johan 'Corineus' Corin. Dat hij was vermoord door zijn zus Corinea had zijn volgelingen niet alleen met afgrijzen vervuld, maar hun ook opgezadeld met een acuut probleem: wie zou de man opvolgen die hun de gnosis had nagelaten?

Maar Ganitius, Corineus' trouwe 'regelneef', en Baramitius, wiens ambrozijs de poort naar de gnosis had geopend, handelden snel om de toekomst van de groep zeker te stellen. Verenigd achter de edele Mikal Sertain vestigden ze een nieuw leiderschap. Sertain werd gezalfd als Corineus' opvolger, de onthutste Rimonische legers werden met succes vernietigd en de Sacrecour-dynastie kwam aan de macht. Dit is dezelfde dynastie die tegenwoordig nog altijd over Pallas en het rijk regeert.

Waarom Sertain? Omdat zijn familie geld had.

ORDO COSTRUCO COLLEGIUM, PONTUS

Pallas, Rondelmar

Zomer 927

1 jaar tot de Getijdenvloed

Nog één jaar tot de Getijdenvloed. Dat leek helemaal niets.

Gurvon Gyle bestudeerde de gezichten om hem heen opnieuw terwijl ze weer plaatsnamen. In het afgelopen uur was de sfeer in de kamer veranderd. Zijn voorstel voor de verovering van Javon was

aangenomen, maar dat was nog maar de eerste stap. De rest van deze vergadering zou neteliger worden en het samenwerkingsvermogen van deze groep mensen danig op de proef stellen. Hij streek de mouw van zijn beige hemd glad en vroeg zich af of zijn plannen voor Javon naar wens zouden verlopen.

Wanneer verloopt er ooit een plan naar wens?

Links van hem zat zijn mede-Norosman Belonius Vult, gouverneur van Norostein. Hij bladerde door zijn aantekeningen terwijl hij zich erop voorbereidde het woord weer te nemen. De gouverneur droeg schitterende kleding in zilver en blauw en zijn nobele gelaat straalde wijsheid en geheime kennis uit, als een legendarische gids voor de toekomst; toepasselijk, dacht Gyle, aangezien hun plannen de wereld gedurende een periode van vele jaren zouden vormgeven. Er zaten nog vijf anderen in de vergaderkamer diep in het keizerlijk hof in Pallas: vier mannen en één vrouw, allemaal Rondianen en enkele van de machtigste mensen in de bekende wereld.

Uiteraard keek Gyle eerst naar de keizer. Hij was nog een jonge man. Hoewel hij over het grootste rijk in de geschiedenis regeerde, leek de kroon hem zwaar te wegen en zag hij er in zijn glinsterende mantel verschrompeld uit. Hij had een zuur gezicht, een smetteloos bleke huid en pluizige gezichtsbehaarung. Zijn neus trok voortdurend terwijl hij om zich heen keek, alsof hij dacht dat hij omringd was door vijanden. En terecht: hij had de troon bestegen na de voortijdige dood van zijn vader en de arrestatie van zijn oudere zus. Zijn hof zat vol etterende intrige.

De nerveuze ogen van de keizer gingen het vaakst naar de vrouw aan zijn rechterhand: zijn moeder. Mater-imperia Lucia Fasterius-Sacrecour zag er niet angstaanjagend uit, maar dankzij háár kuiperijen was haar favoriete – en meest volgzame – kind op de troon van Rondelmar beland. Vanbuiten was ze met haar serene gezicht en voorkeur voor eenvoudige kleding het toonbeeld van een vrome, moederlijke vrouw. Gisteren, toen ze tijdens een grootse ceremonie in het bijzijn van de verzamelde bevolking van Pallas tot levende heilige was uitgeroepen, had niemand een spoor gezien van haar kille, keiharde intellect. Maar Gyle had genoeg bewijzen van haar

meedogenloosheid gezien om te weten dat het tweede deel van zijn plan alleen zou worden aangenomen als zij het goedkeurde.

En we zullen nóg dringender behoefte hebben aan haar gunst als er iets misgaat.

De man die Lucia tot heilige had verheven, opperprelaat Wurther, zat tegenover Gyle. Hij draaide zijn wijn rond in zijn glas en keek tevreden om zich heen. Toen hij Gyles blik ontmoette, glimlachte hij beminnelijk. De prelaat oogde onschadelijk, als een dorpspriester die was gepromoveerd naar een positie die eigenlijk te hoog gegrepen was voor hem, maar hij was een sluwe ouwe hond. In de Kerk van Kore was geen plaats voor dwazen.

Naast de prelaat zat keizerlijk schatbewaarder Calan Dubrayle. Hij leunde met glazige ogen achterover in zijn stoel; misschien was hij in gedachten geld aan het tellen. Dubrayle was een slanke, parmantige man met behoedzame ogen, aangesteld als schatbewaarder na de installatie van de keizer. Zijn analytische geest en handigheid met het manipuleren van de goudstromen in de machtigste staat op Urte maakten hem geknipt voor die baan.

Gyle was bepaald niet dol op de twee mannen die in de hoek stonden te praten. Toen zijn vaderland achttien jaar eerder in opstand kwam tegen het rijk, maakten Belonius Vult en hij daar deel van uit. Kaltus Korion en Tomas Betillon waren de generaals geweest die de opstand uiteindelijk hadden neergeslagen. En nu waren ze allemaal hier, onderdeel van een nieuwe samenzwering, en was de Opstand van Noros vergeten. Maar hij wás niet vergeten, niet echt. Zulke dingen vergat je niet, ongeacht hoeveel tijd er was verstreken.

Kaltus Korion zag eruit als een held en was dat ook, in de ogen van de gewone man. Hij droeg zijn lichte haar achterovergekamd en had een sterk gezicht met ijskoude ogen en een ferme kaak. Die strijdvaardige uitstraling versterkte de heldhaftige illusie alleen maar. De man met wie hij stond te praten – de potige, lompe Tomas Betillon – klokte wijn naar binnen en porde Korion tegen zijn borst om een of ander punt te benadrukken.

Ze zullen geen van beiden blij zijn met het volgende deel van het plan, dacht Gyle.

Hij wreef met zijn duim en wijsvinger over elkaar, riep de gnosis op en liet een beetje warmte in zijn rode wijn stromen; het was koud in de kamer. Alle ogen draaiden naar hem toe zodra hij dat deed. Er waren hier alleen volbloed magiërs aanwezig, die zeer gevoelig waren voor elk gebruik van de gnosis. Gyle spreidde zijn hand om aan te geven dat hij niets bedreigends in de zin had.

Mater-imperia Lucia neigde sierlijk haar hoofd naar hem en riep naar de twee militairen: ‘Kaltus, Tomas... Ik geloof dat meester Vult klaar is om door te gaan. We wachten op jullie.’

Korion en Betillon beenden terug naar hun stoelen. Korions zachte gemor hield pas op toen Lucia haar ogen naar hem samenknep. De levende heilige bekeek haar documenten en keek vervolgens de tafel rond. ‘Heren, over twaalf maanden begint de Derde Kruistocht, die ons de kans zal geven om enkele van onze doelen te verwezenlijken. De vernietiging van het genootschap van magiër-kooplieden, de dood van de enige echte rivaal van mijn zoon, hertog Echor van Argundië, de vernietiging van de Ordo Costruo en Antonin Meiros, de plundering van noordelijk Antiopia en de aanvulling van onze schatkist, en de herovering van Javon. Magister Vult en magiër Gyle hebben hier veel tijd en aandacht in geïnvesteerd, en de kwestie Javon is al besproken.’ Lucia wendde zich tot de twee Norosmannen. ‘Dat aspect van uw plannen heeft onze goedkeuring.’ Ze keek Vult aan. ‘En dus, met toestemming van mijn zoon, gouverneur, gaat u alstublieft door.’

De keizer neigde verstrooid zijn hoofd, hoewel eigenlijk niemand daarop lette.

Belonius stond op, bedankte haar en begon zijn relaas; zijn heldere stem droeg duidelijk door de kamer. ‘Majesteiten, heren. Volgens onze plannen zal Javon verlamd zijn, niet in staat de shihad te steunen, tegen de tijd dat de Getijdenvloed begint en de Leviathanbrug uit de zee oprijst. Daarmee zijn de noordelijke flank en onze toevoerlijnen zeker gesteld voor de legers van de kruistocht. Dat geeft ons de vrijheid om onze aandacht op andere dingen te richten, namelijk de vernietiging van de vijanden van het rijk. Zoals mater-imperia Lucia al heeft aangegeven, zijn velen van hen interne vijanden.

U hebt allemaal de documenten bekeken die Gurvon voor de vergadering heeft uitgereikt. Die bewijzen dat hertog Echor Borodium, de oom van de keizer en ogenschijnlijk een trouw aanhanger, contact heeft gehad met de onteerde zuster van de keizer, Natia. En bovendien bewijzen ze dat Echor uit haar naam toenadering heeft gezocht tot de gouverneurs en plaatselijk leiders van alle vazalstaten van het rijk om hun steun te verkrijgen. Dit zijn daden van hoogverraad waar de doodstraf op staat. Maar het feit blijft dat Argundië het op één na grootste koninkrijk in het keizerrijk is. Toen Echors broer werd terechtgesteld wegens samenspannen met de zus van de keizer, verkeerde Echor niet in de positie om dat te voorkomen of om in haar naam de strijd aan te gaan, maar zijn wrok blijft groot, en nu heeft hij de controle over Argundië...'

'We hadden hem moeten vermoorden toen we de kans hadden,' morde de keizer. 'Toen hij voor me knielde, mijn zegelring kuste en smeekte om het leven van zijn broer, had ik een bijl moeten grijpen en... *hák!*' Hij grinnikte.

Gyle zag Lucia's ogen heel lichtjes vernauwen: ongeduld, getemperd met de toegeeflijkheid van een moeder. 'Lieverd, je weet toch nog wel dat dat onmogelijk was,' berispte ze hem mild. 'Echor heeft huwelijksbanden met het Argundiaanse koningshuis. Als we hem hadden onthoofd, zou dat gegarandeerd op een slecht moment een opstand hebben uitgelokt. Door hem af te kopen, hebben we tijd gewonnen om met hem af te rekenen. De tijd daarvoor is nu.'

Constant sperde gepikeerd zijn neusgaten open, maar hij trok zijn hoofd tussen zijn schouders en zweeg.

Belonius maakte gebruik van de onderbreking. 'Als we Echors positie willen verzwakken, moeten we zijn vazalstaten de vernietiging in lokken. We moeten ervoor zorgen dat ze zich bij de kruistocht aansluiten. De Tweede Kruistocht leverde onvoldoende plunderwaar op en legde de handel zo goed als plat. De vazalstaten beweerden dat ze hun schatkisten hadden omgekeerd om de kruistocht te financieren, maar daar niets voor terug hadden gekregen en daarom in de toekomst geen kruistochten meer zouden steunen.'

Betillon trok een minachtend gezicht. 'Als ze meer troepen had-

den geleverd, hadden ze misschien...'

Onverwachts mengde Calan Dubrayle zich erin. 'Nee, eigenlijk heeft magiër Vult gelijk. De Tweede Kruistocht was geldverspilling. De sultan van Kesh is niet achterlijk. In de jaren eraan voorafgaand hadden hij en alle andere rijke lieden hun goud en rijkdommen naar het oosten verscheept, ver buiten ons bereik. Ze hadden ook de waterputten vergiftigd en hun gewassen verbrand, tot honderden mijlen het binnenland in. We hebben miljoenen uitgegeven om onze legers helemaal naar Istabad te laten marcheren en we hebben slechts een derde van onze inleg teruggekregen. Tegen de tijd dat ik het aandeel van de keizer en dat van de Kerk daarvan had afgetrokken, was er voor de vazalstaten niets meer over.'

Je had er nog wel een groep aan mogen toevoegen, schatbewaarder: de nobele magiërs die hun soldaten hebben beroofd om hun eigen rijkdom te vergroten. Zij hebben evenveel ingepikt als de keizerlijke schatkist, of meer.

'Je zegt dat alsof het iets slechts is,' zei Betillon grinnikend. 'De provincies zwak houden is de helft van de strijd.'

'Misschien,' merkte Dubrayle op, 'maar daardoor blijft er niet veel enthousiasme over voor nog meer kruistochten.'

Vult kuchte om de aandacht weer op zichzelf te vestigen en ging door. 'Argundië, Bricia, Noros, Estellayne en Hollenia weigeren allemaal om zich bij deze kruistocht aan te sluiten.'

'Noros!' grauwde Korion, en hij priemde met zijn vinger naar Vult. 'Als jullie burgers zich niet met duizenden tegelijk bij de kruistocht aansluiten, zal ik ze trakteren op een actie waarbij Knebb een feestje leek.'

Betillon lachte scherp; hij was de Rondiaanse generaal die tijdens de Opstand het bevel tot de slachting bij Knebb had gegeven. Hij stond nog altijd bekend als 'de Slager van Knebb'.

Gyle herinnerde zich nog dat hij de walmende ruïnes van de stad had betreden en het bloedbad had gezien. Op die dag was er voor altijd iets in hem veranderd. Maar nu probeerde hij uit alle macht zijn gezicht in de plooi te houden.

'Ik zal hun deelname éisen!' jengelde keizer Constant. 'Het zijn mijn onderdanen!'

‘Lieverd,’ zei Lucia met een zoete glimlach, ‘zelfs honden moeten gevoerd worden, anders worden ze onhandelbaar.’

‘Onze geliefde mater-imperia is de wijsheid zelve,’ zei Vult snel. ‘De kruistocht heeft de mankracht van de vazalstaten nodig. Elke provincie in het rijk móét deelnemen.’

‘Waarom?’ wilde Korion weten. ‘Als de tijd daar is, moet Rondelmar de leiding hebben over de actie in Antiopia, en dat betekent dat wij de legers moeten domineren. Wij vormen maar een derde van de totale bevolking van het rijk. Als elke staat alle beschikbare soldaten stuurt, zijn wij in de minderheid. En als Echor hen verenigt, leggen wij het tegen hen af.’

‘Maar heer,’ wierp Vult tegen, ‘tijdens de Tweede Kruistocht waren de legers van de vazalstaten in Kesh, en daarom waren ze niet hiér. Zij zochten even wanhopig naar buit als wij. De omstandigheden zijn nu veranderd. Ze willen niet mee. Maar als zij hier blijven en Rondelmar stuurt al zijn troepen twee jaar lang naar Antiopia, wie moet het dan tegen Echor opnemen?’

‘Dat zou hij niet durven,’ zei Constant woedend. ‘Hij heeft voor me gebógen! Hij heeft mijn ring gekust!’

Dat hij je kont kust, betekent nog niet dat hij van je houdt, dacht Gyle.

De uitbarsting van de keizer werd met stilte beantwoord, maar Gyle zag mater-imperia Lucia haar ogen weer samenknijpen.

‘Magister Vult,’ zei opperprelaat Wurther, ‘u zegt dat het van het allergrootste belang is dat we de vazalstaten bij de kruistocht scharen, maar als we dat doen, hoe houden we dan de controle over ze? En belangrijker nog, hoe zorgen we ervoor dat de plunderwaar zijn weg vindt naar de juiste plekken? Uw opmerkingen over die kwestie waren frustrerend vaag.’ De prelaat zwaaide berispelend met zijn vinger.

‘Hun betrokkenheid is van het grootste belang,’ antwoordde Vult. ‘Als Echor en zijn bondgenoten niet in de voorhoede van deze kruistocht meelopen, dan is een binnenlandse coup terwijl de legers van huis zijn onvermijdelijk.’

‘Rondelmar heeft alle sterkste magiërs,’ kaatste Korion terug. ‘Een

strijdlegioen uit Pallas is er minstens drie uit de provincies waard. Ze zouden niet durven.'

'Eigenlijk is dat niet helemaal waar,' zei Calan Dubrayle mild. Alweer viel hij Vult bij, waardoor Gyle zich afvroeg wat dat Dubrayle zou opleveren. *Of misschien vindt hij het gewoon leuk om Korion te sarren.* 'De meest recente census heeft onthuld dat meer dan de helft van alle magiërs buiten Rondelmar woont. De meeste van de sterkste magiërs zijn hier, dat is waar, maar aantallen zijn belangrijk. En we kunnen er niet zonder meer van uitgaan dat de trouw van de magiërs in Rondelmar bij ons ligt,' voegde hij eraan toe.

Keizer Constants mond viel open en zijn blik ging naar zijn moeder alsof hij bij haar geruststelling zocht. 'Mijn onderdanen houden van me,' piepte hij. 'Allemaal.'

Ja, ja, ze hebben je verrekte ring gekust. Maar sommige van je onderdanen houden van Echor en andere van je arme, tragische, opgesloten oudere zus, en die vragen zich af of jouw reet op de troon wel echt de wil van Kore is.

'Ga door, magister Vult,' zei Lucia, die haar zoon met een waar-schuwende blik het zwijgen oplegde.

'De schatbewaarder heeft gelijk: een heerser moet altijd waakzaam blijven. Onze keizer is een toonbeeld van alle deugden, maar mindere mannen hebben lagere normen.' Vult maakte een onderdanig gebaar naar keizer Constant en vervolgens naar Lucia. 'Ik stel daarom voor dat we een openlijke concessie doen. Een concessie waarmee we alle vurige mankracht krijgen die we van de vazalstaten willen en tegelijkertijd de hoofden van onze vijanden stevig in de strop leggen. We bieden Echor het bevel over de kruistocht aan.'

'Wát?' Kaltus Korion sprong ziedend overeind. 'Dat stond niet in je documenten! Wie denk je verdomme wel niet dat je bent? Het is mijn récht om het bevel over de kruistocht te voeren!'

'Generaal Korion!' Lucia's stem knalde als een zweep. 'Ga zitten!'

'Maar...' Korion leek op het punt te staan tegen haar uit te varen, maar toen slikte hij abrupt zijn woorden in. 'Majesteit, mijn verontschuldiging,' zei hij in een poging kalm te blijven. 'Maar ik begrijp het niet. Ik ben de hoogste generaal van het Rondiaanse Rijk. Ik

moet de kruistocht leiden.’ Hij sloeg op zijn borst. ‘Dat komt mij toe.’

Gyle keek peinzend naar Korion. *Plunder het oosten, keer terug met alle buit en met een enorm leger van bewonderaars dat alles doet wat je zegt... Misschien heb je zélf een oogje op de Heilige Troon, generaal?*

‘U staat nog steeds in onze aanwezigheid,’ bracht Lucia de generaal in herinnering met een stem die droop van het venijn. ‘Ga zitten, Kaltus, en laten we dit als volwassen mensen bespreken.’

Korion staaarde haar nog een halve tel aan voor hij beteuterd weer plaatsnam.

Gyle wierp een korte blik op Vult. *Interessant.*

Keizer Constant keek verwonderd. Hij begreep overduidelijk niet wat er gaande was. Betillon was al even woedend als Korion. Du-brayle en Wurther hielden hun gezicht in de plooi, en dat leek Gyle buitengewoon verstandig.

Mater-imperia Lucia neigde haar hoofd naar Vult. ‘Ga door, magister.’

Vult haalde diep adem. ‘Dank u, mater-imperia,’ zei hij met nadruk op haar titel, alsof dat iets van de woede kon afketsen die van Kaltus Korion afstraalde. Ze haatten elkaar al sinds de dag dat Vult de Opstand van Noros had verraden door zich aan Korion over te geven.

‘Het is mijn bevel, overloper,’ zei Korion verbeteren.

Vult kreeg een blos van woede. ‘De toekomst van dit rijk staat op het spel. Dit is geen tijd om te denken aan je persoonlijke status. Dit is een tijd om te bedenken hoe je kunt bijdragen aan het algemeen belang.’ Hij richtte zijn blik op een denkbeeldig punt ergens halverwege tussen Korion en mater-imperia Lucia. ‘Dit is een tijd om het welzijn van onze keizer voorop te stellen.’

‘Bravo,’ zei Wurther, die met een twinkeling in zijn ogen een slok wijn nam. Het leverde hem een vernietigende blik van Betillon op, maar daar leek de kerkvader totaal niet mee te zitten.

‘Het gewone volk, de magiër-kooplieden en misschien zelfs vele loyale magiërs overal in het rijk, willen niet nog zo’n kruistocht als

de vorige. Er waren hun gouden bergen beloofd, mijne heren. Er was hun verteld dat er buit te halen viel die hun stoutste dromen zou overtreffen, dat de straten in het oosten geplaveid waren met goud. En ik geloofde dat ook, net zoals ieder ander.'

Gyle kende Vults financiële situatie. De gouverneur had enorm veel in de kruistochten geïnvesteerd, en verloren.

Vult ging door: 'Argundië, Bricia en Noros delen hun afkomst met Rondelmar, maar toch stribbelen ze tegen. Het volk van Schlessen, Verelon, Estellayne, Sydia... zij weigeren ronduit erbij betrokken te raken. De laatste keer hebben ze mannen, geld en materieel geïnvesteerd, en ze zijn alles behalve hun mannen kwijtgeraakt. Ze hebben duizenden heidenen afgeslacht, maar wat leverde hun dat op? Niets. Pallas nam alles in beslag. Waarom zouden we opnieuw marcheren? Waarom?'

We? Gyle glimlachte besmuikt, maar Lucia zag het. Ze trok zijwend één wenkbrauw naar hem op.

Vult tikte op zijn documenten. 'Slechts één ding zal de provincies naar deze kruistocht halen: de overtuiging dat het deze keer anders zal gaan. En dat signaal kunnen we slechts op één manier afgeven. Door het leiderschap over deze onderneming te geven aan de man van wie zij denken dat hij de macht van Pallas in evenwicht heeft gebracht met die van de provincies. Hertog Echor van Argundië. Geef hem de leiding, en de provincies zullen zich bij ons aansluiten. Doe dat niet, dan kunt u zich er net zo goed op voorbereiden om de hele kruistocht in uw eentje te bemannen.' Hij zei er niet bij 'als u dat lukt', maar die woorden hingen in de lucht.

Het werd stil in de kamer. Korion en Betillon wisselden een blik alsof ze elkaar uitdaagden om te protesteren. Constant leek nog steeds kinderlijk verward, maar de anderen begonnen het te snappen: *Lucia wil dit. Het zal gebeuren.*

Korion stond op, en Gyle zag dat de man zijn trots inslikte toen hij zich tot Lucia wendde. 'Mater-imperia, mijn verontschuldigen. Dit is een wijs plan. Een militaire aanstelling is niets vergeleken met de voortzetting van de macht en grootsheid van het Huis Sacrecour.'

Niemand kon beweren dat Kaltus Korion dom was.

Dat gold niet voor Tomas Betillon. 'Ik snap het niet,' mokte hij. 'Laat de oproepen uitgaan, kijk eerst hoeveel er zich aanmelden voordat we ons verplichten tot iets wat niet nodig is.'

'En dan publiekelijk inbinden?' vroeg Dubrayle bijtend. 'Dat denk ik toch niet. Een keizer legt een pad vast en wijkt daar niet van af. Hij onderhandelt niet met zijn onderdanen; hij zorgt ervoor dat zijn besluiten realistisch en afdwingbaar zijn.'

'Er is nog iets,' merkte Gyle op alsof het hem net pas te binnen was geschoten. 'U hebt de strijdvaandels van de legioenen van Noros in uw bezit, en vele andere vlaggen van oude opstanden in Argundië en andere provincies. Geef die terug.'

Korions mond viel open. 'Val dood, Norosman. Ik sta mijn trofeeën niet af.'

'Als ze hun strijdvaandels terugkrijgen, zullen de mannen zich massaal aanmelden,' viel Vult Gyle bij. 'Ze zullen het als een teken van vergiffenis beschouwen. Dan hebben ze niet alleen hun trots terug, maar ook een reden om het keizerrijk te vergeven.'

'Vergeven?' sneerde Constant. 'Ik heb ze al een lesje geleerd over de vergevingsgezindheid van het keizerrijk: die bestaat niet!'

O ja, heb jij ons dat geleerd, majesteit? Ging het zo? Ik heb gehoord dat je je tijdens de Opstand van Noros vooral hebt verstoopt uit angst voor sluipmoordenaars zoals ik, dacht Gyle.

'Het is slechts de misleide perceptie van de gewone man,' antwoordde Vult soepel, 'maar die gevoelens houden stand.'

Lucia streelde over de arm van haar zoon en fluisterde hem iets in het oor. De keizer knikte langzaam. 'Mijn moeder herinnert me er net aan dat alle burgers van Noros boerenpummels zijn. We hebben geluk met twee zeldzame exemplaren zoals u, heren, die zich in beschaafd gezelschap kunnen ophouden zonder gras te herkauwen en naar koeienstront te stinken.'

Betillon grijnsde. Verder bewoog niemand een spier. De stilte hield aan.

Nou, dan weten we hoe welkom we hier echt zijn. Gyle draaide een stukje bij. Vanuit zijn ooghoek keek hij naar Belonius, die zich ken-

nelijk niets van de belediging aantrok. *Maar aan de andere kant, hij is het waarschijnlijk met Constants inschatting van zijn eigen volk eens.*

‘Het is een uitstekend voorstel,’ zei mater-imperia Lucia uiteindelijk. ‘De provincies wéten wie hun meesters zijn. Het is contraproductief om ze dat in te wrijven. Laat Echor de leiding nemen, geef ze hun vaandels terug, en ze zullen zich verdringen om zich aan te melden.’

‘Dan zijn ze straks in Kesh met grotere aantallen dan wij,’ bracht Korion haar in herinnering.

‘Niet significant. En als we daar eenmaal zijn, ben ik ervan overtuigd dat u het in een voordeel voor ons kunt omzetten.’

‘Hoe dan?’ vroeg Korion schamper. ‘Er is niemand om te vechten. We horen dat de Amteh-priesters een of andere heilige oorlog hebben uitgeroepen, maar realistisch bezien hebben ze geen magiërs, geen bouwsels en geen discipline. Kruistochten zijn geen oorlogen, het zijn tweejarige schatjachten.’

Lucia stond zichzelf een glimlachje toe. ‘Waarop magister Gyle een antwoord heeft.’ Ze maakte een verwelkomend gebaar. ‘Onze gast wacht.’

‘Onze gast?’ herhaalden Korion en Betillon in koor, allebei geërgerd.

‘Dit is een besloten raad,’ jammerde Constant, ‘niet de gelagkamer van een kroeg.’

Gyle negeerde hem, stond op en liep naar de deur. Hij klopte erop, en de wachter deed open. Hij ademde diep in toen hij de voorkamer in stapte, waar de lucht frisser was. *Het zijn ruziënde kinderen in plaats van grote leiders. Ze hebben geen visie, geen plan. Het is allemaal alleen maar kleingeestigheid, eigenbelang en opschepperij.*

Behalve Lucia. Haar zou ik wel kunnen volgen.

De man die in de voorkamer wachtte, droeg ondanks de zomerhitte een zwarte mantel met een dikke bontrand. Hij zette zijn kap af en stond op toen Gyle binnenkwam. Met zijn koperbruine huid, zijn strak achterovergekamde pikzwarte haar en zijn keurig getrimde baard en snor was hij tegelijkertijd opvallend en buitenissig. Zijn

ogen glinsterden als scherven smaragd, hij droeg robijnen in zijn oren en er hing een diamanten periapt om zijn hals.

‘Emir.’ Gyle stapte naar voren. ‘Ik vertrouw erop dat u het goed maakt?’

‘Magister,’ antwoordde emir Rashid Mubarak van Halli’kut. Hij omhelsde Gyle beleefd, kuste hem op beide wangen en klopte hem met zijn hand tussen de schouderbladen. In Kesh was dat een geruststellend gebaar: *Zie je, ik zou je kunnen vermoorden, maar dat doe ik niet.* Rashid was officieel de op drie na machtigste magiër van Antonin Meiros’ Ordo Costruo, de driekwartbloed-afstammeling van een volbloed en een halfbloed magiër. Zijn moeder was de dochter geweest van een volbloed die zich nog voor de voltooiing van Meiros’ Leviathanbrug door een huwelijk met het koningshuis van Kesh had verbonden. Haar zoon was het resultaat: een gepolijste edelsteen van een man, fijnbesnaard en stralend. ‘Ik heb het ijskoud. Hoe houden jullie het hier uit?’

‘Het is zomer, heer. Ik raad u aan te vertrekken voordat het gaat sneeuwen.’

‘Ik vertrek meteen hierna. Hoe gaat de vergadering?’

‘Goed genoeg,’ zei Gyle. ‘Constant is in een zure bui. Wend u tot Lucia en negeer de idioterie van Korion en Betillon.’

‘Ik ken Tomas Betillon goed en heb ervaring in de omgang met hem.’ Rashid haalde zijn schouders op. ‘Wat is dat woord ook alweer waarmee jullie ons aanduiden? Barbaren? Dat is hij, naar mijn idee.’

Gyle keek naar de wachter, die naar Rashid staaarde alsof hij het vreemdste bouwsel was dat hij ooit had gezien, en onderdrukte een glimlach. ‘Dat is hij zeker.’ Hij gebaarde naar de deur. ‘Zullen we naar binnen gaan?’

Vult wachtte hen op bij de deur. ‘Ach, daar bent u.’ Hij neigde zijn hoofd naar Rashid.

De emir maakte een buiging. ‘Het is me een groot genoegen om u eindelijk te ontmoeten. Magister Gyle heeft me veel over u verteld.’

Vults mond vertrok geamuseerd. ‘Niets slechts, hoop ik, Gurvon?’
‘Alleen de waarheid, Bel.’